

УДК 023.5-051(477)(092)Страшенко(045)
DOI: 10.36273/2076-9555.2020.2(283).48-52

Антоніна Головацук,
молодший науковий співробітник НБУВ,
e-mail: antonina41@ukr.net
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-1683-788X>

Головна її любов — книги Nec mortui vivunt et muti loquuntur (Тут мертві живуть, а німі промовляють)

Стаття висвітлює життєвий і творчий шлях Ольги Іванівни Страшенко — бібліотекарки за фахом, літературознавиці, письменниці, перекладачки, ї присвячена 70-річчю від дня її народження.

Розглянуто бібліотечну діяльність Ольги Страшенко, яка великого значення надавала культурно-масовій та інформаційній роботі з читачами, адже бібліотека — це неповторний засіб суспільної комунікації. Приділено увагу бібліотечним заходам, гостями яких були відомі українські письменники Валерій Шевчук, Володимир Яворівський, Раїса Іванченко, Борис Мозолєвський, Володимир Коломієць, Оксана Іваненко, Ганна Чубач, Володимир Забаитанський та інші.

З'ясовано етапи становлення Ольги Страшенко як письменниці, чия творчість охопила другу половину ХХ — початок ХХІ ст. Проаналізовано її різножанрові твори: поезію, драматургію, історичні романи й повісті, переклади тощо. Дослідження дає змогу репрезентувати перші поетичні збірки бібліотекарки "Вишивала мати" (1990) і "Пам'ятник на шарнірах" (1991). У статті здійснено аналіз драматичних творів та історичної прози письменниці, що свідчить про її прагнення ширше й масштабніше охопити минулу та сучасну українську дійсність. Особливу увагу зосереджено на різноаспектній та плідній перекладацькій діяльності письменниці. Осібне місце серед її перекладів належить перекладам античної лірики.

Наголошено на цінності творчої спадщини Ольги Страшенко та значущості її художнього слова, адже твори письменниці дають можливість вивчати історію, вітчизняну та світову культуру, простежити літературно-мистецькі та культурно-духовні зміни, що відбувалися в українському суспільстві.

Ключові слова: Ольга Іванівна Страшенко; бібліотека; книги; літературознавство; історичні романи; драматургія; поетичні переклади; поезія

Постановка проблеми. Для всебічного вивчення історії українського літературознавства актуальним є розкриття імен та дослідження життєвого й творчого шляху вітчизняних митців — прозаїків, поетів, драматургів, перекладачів, унікальні таланти й культурні цінності яких впродовж багатьох років становлять основи духовного розвитку нашої нації.

Є постаті, життя яких в українському інтелектуальному просторі позначено розмірним, налагодженим ритмом і зазвичай завуальоване від суспільства. Однак чимало особистостей, життєва енергія яких б'є джерелом, а кожен день насичений яскравими подіями, непередбаченими змінами й цікавими зустрічами, сплетінням перипетій та багатою палітрою інтересів, справ, учинків. Ці знакові особливості уособлюють незбагненну магічність і велич образу. Саме до таких непересічних особистостей належить Ольга Іванівна Страшенко — бібліотекарка за фахом, котра в історію українського літературознавства увійшла як поетеса, перекладачка, авторка відомих п'єс, гуморесок, билиць, спогадів, історичних романів. Творчий шлях талановитої письменниці охоплює другу половину ХХ — початок ХХІ ст.

Аналіз попередніх досліджень і публікацій. До аналізу творчості Ольги Страшенко зверталися В. Малик, В. Коломієць [1; 2], І. Мегела [4; 5], С. Лучканин, І. Лобовик [3] та інші. Однак наразі бракує ґрунтового, всебічного літературознавчого дослідження художньої спадщини цієї талановитої особистості, її мистецьких ідеалів, особливостей поетичного слова, самобутнього індивідуального характеру. Недостатньо відображено її діяльність як драматурга, літературознавця, гумориста.

Мета статті — висвітлення життєвого шляху та культурно-мистецьких вимірів творчості Ольги Іванівни Страшенко як історичного явища в літературному житті України кінця ХХ — початку ХХІ ст.

Основою дослідження слугували твори письменниці різних жанрів: поезія, драматургія, історичні романи та повісті, переклади тощо.

Актуальність статті полягає у формуванні підґрунтя для подальшого дослідження творчості літераторки.

Виклад основного матеріалу дослідження. Ольга Страшенко народилася 10 лютого 1950 р. у родині залізничників Івана та Пелагеї Страшенків. Як зазначала письменниця у спогадах "А ось і я!": "Прийшла в світ 10 лютого у Києві на Вітряних Горах, через те вітряна й часом забудькувата (майже в кожному слові авторки простежується гумор. — А. Г.). Але пам'ятаю добре, що в день 10 лютого помер Олександр Пушкін, а народилися — Василь Каразін, Мстислав Келдиш і Борис Пастернак, а ще Бертольд Брехт, Кость Блакитний, отаман Степової дивізії, та сучасний письменник Сергій Пантюк" [12, с. 3].

Народилася Ольга у час, коли літературна нива України збагатилася численними іменами талановитих авторів. Саме тоді побачили світ автобіографічна повість Олександра Довженка "Зачарована Десна", романи й повісті Григора Тютюнника та Леоніда Первомайського. На новий рівень вийшла обдарована літературна молодь: Василь Симоненко, Ліна Костенко, Іван Світличний, Іван Драч, Микола Вінграновський, Валерій Шевчук, Євген Гуцало, Алла Горська та інші.

Після закінчення з відзнакою бібліотечного факультету Київського державного інституту культури 1972 р. влаштувалася на роботу в столичну бібліотечну систему — завідувачкою Бібліотеки імені Юрія Смолича. Установа, в якій Ольга Іванівна працювала майже 27 років, була розташована в історичній місцевості Києва — Корчуватому. Аналізуючи той період життя, майбутня письменниця згадувала: "У нашій родині завжди відчувалась живинка бібліофілства й музики. Бібліотека для мене — своєрідне творення естетичної аури. Книгозбірня — це моє покликання, мій другий дім" [3]. Великого значення Ольга Іванівна надавала культурно-масовій та інформаційній роботі з читачами, адже бібліотека — це неповторний засіб суспільної комунікації. Гостями установи часто ставали відомі українські письменники: Валерій Шевчук, Володимир Яворівський, Раїса Іванченко, Борис Мозолевський, Володимир Коломієць, Оксана Іваненко, Ганна Чубач, Володимир Забаштанський, Микола Сом, талановита молодь. У дружньому читацькому колі відзначали пам'ятні дати і живих класиків, і тих, хто вже був за межею буття.

Літературне життя Ольга Страшенко розпочинала в поетичному жанрі на зламі 1980—1990-х рр. Її ранні вірші було надруковано в газетах "Молода гвардія" (1981), "Молодь України" (1988) та літературно-художньому журналі "Дніпро" (1983).

Перші поетичні збірки Ольги Іванівни: "Вишивала мати" (1990) і "Пам'ятник на шарнірах" (1991) — сповнені ліричними інтонаціями, роздумами про сенс життя, мінливість днів, безнадії, сподівань. Досліджуючи цю поетичну спадщину, не можемо оминати таку її грань, як любов і пошану до Тараса Шевченка. У збірці "Вишивала мати" майже половина поезій містить згадку про Кобзаря: або епіграф з його творчості, або Шевченків образ, або присвяту Тарасові Григоровичу. У книзі "Прочитайте тую славу" (присвята "Заповіт моєї вчительки") проймає любов'ю та повагою кожне слово: "Щасливі ми люди, що масмо такого генія, нам жити й осягати його, бо в ньому безсмертя нашої нації та наших трудів. А для літераторів Кобзар — вічний взірець у творчості. Якщо араби на відзнаку найбільш витонченої поезії кажуть: "Гарно, як в Імру'улькайса!", то ми в таких випадках захоплюємося: "Гарно, як у Шевченка" [11, с. 15]. Багато віршів поетеса присвятила рідним: "Моїй матері, провідниці у вагоні", "Синові", "Я чекала з Румунії сина", "Синові в Крим з берега Дніпра" та інші.

Наступною була збірка лірики "Полонянка" (1994). Назва — алегорична, передусім — це образ України, яка виборювала волю впродовж віків. Поетеса зверталася до болючих проблем українського сьогодення й історії, змальовувала широке полотно національного розвитку та буття, сповідувала любов до рідної землі, близької людини, адже чи не кожна жінка — це своєрідна полонянка свого коханого: "Крізь ніч я виглядала твою сорочку білу, про те, що буде далі, й думати не сміла" [10, с. 38]. За цю збірку авторку 1995 р. нагороджено літературною премією імені Василя Симоненка.

У збірках віршів, що вийшли з-під пера Ольги Страшенко, виразно простежуються найважливіші теми та образи. Поміж них — любов до Вітчизни, пекучий біль сьогоднішнього державотворення України. У збірці лірики й гумору "Вітряні гори" (1995) цікавим є вінок сонетів "Молодість", написаний ще до проголошення незалежності й пройнятий ідеями вивольнення та свободи: "Краю мій, твій тягар несусвітний, що несеш ти з монгольських часів, сонце сходило, кров'ю налите на острішші ворожих списів..." [8, с. 18]. Неабиякий інтерес становить "Античне намисто" — цикл віршів на теми історії Стародавньої Греції та Давнього Риму.

Упродовж багатьох років Ольга Страшенко брала активну участь у діяльності літературної студії "Криниця" в м. Бровари (у той час нею опікувався Микола Сом), республіканської студії "Кобза" на чолі з Володимиром Забаштанським (при тодішньому київському видавництві "Молодь"), у нарадах письменників в Ірпені, Коктебелі, під враженням від яких, окрім віршів, розпочала писати прозові твори. У той період літераторка дістала рекомендації від Івана Драча, Павла Глазового та Тамари Коломієць для вступу до Національної спілки письменників України (1997).

У плінні творчого розвитку Ольга Іванівна звернулася до жанру драматургії. У 2004 р. у видавництві "Науковий світ" вийшов цикл "Сім вибраних п'єс". З розповідей знайомих, та й самої авторки, відомо, що вона була закохана у класичний драматичний та оперний театри. Видатний український поет, лауреат Шевченківської премії (1993) Володимир Коломієць згадував: "...вогник сценічного завзяття вона пронесла через десятки років як сумлінний театральний глядач, як уважний поціновувач класичного мистецтва, зрештою, як талановитий драматург" [1, с. 2]. У своїй післямові до книги Ольга Іванівна зауважувала: "Я часто бувала за театральними лаштунками перед виставами та в антрактах, переймалася могутніми чарами Богині Мельпомени. Мене хвилювала ця можливість увиходити в світ поза гранями буття, мати змогу прожити десятки інших життів, героїчних і

комедійних, прекрасних і завзятих. У пошуку вічної істини..." [13, с. 213]. Книга "Сім вибраних п'єс" містить комедії, трагікомедію, побутову п'єсу та героїчну драма-феєрію. Це цілком реалістичні твори з цікавим сюжетом, захопливими несподіваними поворотами. Змальовуючи персонажів, талановитий драматург відтворює сучасне суспільно-політичне життя в усіх його комедійно-сатиричних проявах, правдивості художнього образу. А Володимир Коломієць написав рецензію "Сім вибраних п'єс" Ольги Страшенко чекають свого режисера" (2004) [1]. За десять років вийшов другий твір шанувальниці театру — "Театральна афіша (30 нових п'єс)" (2014). Твори здебільшого героїчної та історичної тематики: "Іван Сірко — кошовий-характерник", "Не падай зірко" та "Новітня булава Павла Скоропадського", "Божий розкол", "Живий бог Перун", "Купало", "Калита-сонце".

На початку 2001 р. Бібліотека імені Юрія Смолича з Корчуватого переїхала в Дарницький район, де Ольга Іванівна обіймала посаду головного бібліотекаря з масовою роботою. Саме тоді вже відома українська письменниця провела чимало літературних вечорів, запрошуючи до бібліотек Дарниці чи не всіх найвідоміших українських митців другої половини ХХ — початку ХХІ ст. Працюючи в бібліотеці, продовжувала літературознавчі студії, писала твори, без яких не уявляла свого життя. У той час палко захопилася історичним романом, що полонив її ще наприкінці 1980-х рр. Слід зазначити, що історична проза набула особливого піднесення саме у ХХ ст. Помітним літературним явищем того часу стали твори Зінаїди Тулуб, Володимира Малика, Юрія Мушкетика, Валерія Шевчука, Семена Складенка, Павла Загребельного та інших. Узявши за взірць масштабний доробок цих талановитих авторів, Ольга Іванівна "дала волю своїм думкам" [7, с. 359] — і впродовж 2005—2006 рр. світ побачив її історико-художній пригодницький історичний роман у двох томах "Візантійський лукавець", хоча над його основою письменниця працювала ще у 1988—1993 рр. Події відбуваються у другій половині ХІІ ст. — 1160—1180-х рр. як на теренах Візантії, так і в Галицькій Русі та в Києві під Вишгородом, у Дарниці, на Осокорках і Корчуватому. У багатоплановому творі чітко вирізняються дві сюжетні лінії — "візантійська" та "україно-руська". Значну увагу в романі відведено зв'язкам Візантії з турками-сельджуками та україно-руськими князівствами ХІІ ст. — Галицьким і Київським. Твір написано в детективному жанрі, вимальовується "християнська ойкумена" часів правління династії Комнінів — імператорів Мануїла та його двоюрідного брата-суперника в боротьбі за трон Андроніка, яскравого авантюриста ХІІ ст., такого собі "візантійського Сталіна", котрого історики порівнювали з Алквіадамом та Нероном [2; 7]. Зацікавленість історією та культурою Візантії передалася й синові Ольги Страшенко — Сергієві Лучканину, котрий уже 20 років викладає курс візантійської літератури і цивілізації в Київському національному університеті імені Тараса Шевченка.

Позитивно відгукнулися на вихід роману "Візантійський лукавець" Володимир Коломієць у рецен-

зії "Художній роман Ольги Страшенко про візантійського Сталіна" (2011) [2] та Іван Мегела у рецензії "Роман історичної проєкції Ольги Страшенко "Візантійський лукавець": засудження сталінського терору" (2015). Зокрема, професор Мегела наголосив на значній культурній цінності цього історичного твору, що сприяв піднесенню авторитету національного мистецтва слова й блискуче продовжував традиції української та світової історичної романістики [5].

Слід зазначити, що Ольга Страшенко ініціювала й провела чимало літературних вечорів: у приміщенні Національної спілки письменників України, Київському національному університеті імені Тараса Шевченка, Будинку актора, Культурному центрі "Дарниця", Голосіївському парку імені Максима Рильського та інших. Прикметно, що заходи супроводжували читання уривків "Візантійського лукавця" у виконанні відомих митців, зокрема незабутнього народного артиста, лауреата Національної премії України імені Тараса Шевченка Павла Громовенка, народних артисток України Галини Яблонської, Наталки Бучель та Лілії Майбороди.

На початку ХХІ ст. літераторка продовжувала працювати у жанрі історичної прози. Значний інтерес становить історико-документальний роман "Закохана імператриця (Єлизавета Петрівна та Олексій Розумовський)" (2009), де авторка висвітлює образ російської імператриці Єлизавети Петрівни та її діяльність в Україні. Цікаво, що Ольга Іванівна вперше застосувала елементи наукового дослідження й збагатила твір довідковими матеріалами, як-от: "Словник незрозумілих слів та історизмів", "Іменний словник", історичні примітки, котрим притаманні вивірений фактаж та науковість. Останнім із великих прозових творів письменниці став художньо-документальний роман "Пані Наталя — баламутниця жінок" (2013). Передувала книзі ґрунтовна стаття про Наталю Кобринську (1855—1920), засновницю жіночого руху в Україні, палку поборницю єднання західно- та східноукраїнських земель — "Її серце ні на що не вважало, свою волю мало!", надрукована в газеті "Українська мова та література" (1998, число 9 (73) [9]). У другій половині 1990-х рр. Ольга Страшенко навіть планувала захищати кандидатську дисертацію, присвячену Наталі Кобринській, уже мала домовленість з прогнозованим науковим керівником — професоркою Київського національного університету імені Тараса Шевченка Надією Гаєвською, однак залишила наукову царину своєму синові.

Обшир творчих спрямувань письменниці майже безмежний. Вона була природженим інтелектуалом, легко опановувала будь-яку нову сферу літературної діяльності, виявляючи феноменальне працелюбство. Наприкінці 1980-х рр. Ольга Страшенко невтомно працювала і як поетичний перекладач. Слід зазначити, що спочатку до перекладацької діяльності письменниця ставилась як читачка, залюблена ще з років навчання в Інституті культури у світову літературу. Виступаючи з лекціями про світових корифеїв невимрущого поетичного слова на різноманітних літера-

турних зібраннях, Ольга Іванівна змальовувала розвиток української літератури в європейському контексті, супроводжуючи студії власними перекладами з різних, доступних їй мов: російської, англійської, білоруської (також опанувала давньогрецьку й латину), або мов, відомих її синові, Сергію Лучканину (сьогодні — доктору філологічних наук, професору кафедри загального мовознавства, класичної філології та неоееліністики КНУ імені Тараса Шевченка): давньогрецької, латинської, румунської, французької, італійської.

Особливе місце поміж перекладів письменниці посідали переклади античної лірики. На початку 1990-х рр., спілкуючись із Григорієм Кочуром і професором Станіславом Семчинським, Ольга Страшенко зробила кілька перекладів античної лірики, що побачили світ у книгах "Хрестоматія румунської поезії XIX—XX ст." (упоряд. С. Лучканин, 2002; 12 перекладів), "Давньогрецька класична лірика: антологія" (упоряд.: І. П. Мегела, О. В. Левко, 2006; 8 перекладів з Алкея, Сафо й Анакреона) та інших. Частина перекладацького доробку було опубліковано в українській та в україномовній румунській періодиці (завдяки зусиллям віцепрезидента Товариства "Румунія-Україна" Івана Семенюка з міста Клуж-Напока) [4].

У поетичній спадщині Ольги Страшенко особливе місце посідають вірші, присвячені визначним постатям європейського письменства — румунським корифеям Міхаю Емінеску, Йону Луці Караджале, французьким класикам Оноре де Бальзаку, П'єру Беранже та Віктору Гюго, славетному англійцю Джорджу Байрону, російському генію Олександрові Пушкіну, співцям Сходу Алішеру Навої, Арамаїсу Саакяну, Іллі Чавчавадзе.

Окремими книгами вийшли дві збірки Ольги Страшенко "Вибрані переклади та присвяти світочам зарубіжної літератури" (2007) та посмертне видання "Поетичні переклади та присвяти світочам зарубіжної літератури, перекладачам і фахівцям-"зарубіжникам" (2018). Віршовані переклади здійснені в реалістичній манері, відтворюють дух першотвору, вигідно вирізняються римуванням, що увиразнює текст і робить його легшим для сприйняття.

Перекладацька царина письменниці була надзвичайно різноаспектною та плідною. Важливо, що творчий здобуток на цій ниві високо оцінили колеги ще за життя авторки. Зокрема, Івана Мегела у статті-передмові "Вірші-квіти з чужого саду на українському ґрунті" до книги "Вибрані переклади та присвяти світочам зарубіжної літератури" (2007) зауважував: "Свідомий того, що перекладацький доробок Ольги Страшенко не повністю охоплений цим виданням, яке розцінюю як потужний крок на шляху ознайомлення українського читача зі скарбами світового поетичного слова в чудових перекладах Ольги Іванівни" [4, с. 4].

Померла Ольга Страшенко 27 жовтня 2015 р. раптово, навіть у день відходу працюючи над рукописом книги "Світ урятувався, бо сміявся" (вийшла посмертно 2017 р. двома "порціями"). Вона пішла з життя, подарувавши світу унікальну літературну спадщину, залишаючись у пам'яті рідних, колег і друзів напрочуд життєрадісною, сонячною, усміхненою, надзвичайно привітною й щирою людиною.

Уже посмертно вийшли три книги Ольги Іванівни. Навесні 2016 р. у серії "Видатні українці" побачила світ збірка віршів "Прочитайте тую славу" (упорядкована та видана письменником, краєзнавцем, дослідником історії визвольної боротьби українського народу першої половини XX ст., президентом Історичного клубу "Холодний Яр" Романом Ковалем). Цікавими презентаціями зустріла видання літературна спільнота: у Міському клубі бібліотекарів, Будинку письменників, Київському національному університеті імені Тараса Шевченка, відгуками у періодичних виданнях "Незборима нація" (23 трав. 2016), "Літературна газета" (16 верес. 2016) тощо. У 2017 р. вийшла книга "Світ урятувався, бо сміявся: гуморески, билиці, спогади" (порція перша і друга) і вже 2018 р. — "Поетичні переклади та присвяти світочам зарубіжної літератури, перекладачам і фахівцям-"зарубіжникам".

Широка літературознавча діяльність Ольги Страшенко здобула визнання ще за її життя, письменницю було вшановано численними престижними званнями й нагородами: лауреат літературних премій імені Василя Симоненка (1995) та імені Юрія Горліса-Горського (посмертно 2015); лауреат Республіканського конкурсу "Майстри гумору" (1988) та Всеукраїнського конкурсу "Золоте перо", премій журналу "Перець" та програми "Мистецький олімп України" (2009) та ін. Утім, чи любила вона нагороди, чи було це для неї важливо? Відомо, що ні: "...мені не треба граніту й металу, хай не тисне мене опісля, для моєї поезії стане п'єдесталом — українська земля" [6, с. 131].

Яскраве й насичене життя Ольги Страшенко було сповнено творчого горіння й самовіддачі, позначено високим змістом служіння Слову. Нашадкам письменниці залишила любов до бібліотечного храму, книги, України, її історії, культури, високу мораль і непересічні духовні цінності.

Висновки. Літературознавчий доробок Ольги Страшенко, бібліотекаря за фахом, — надзвичайно вагоме культурне надбання, що відтворює специфіку епохи, в якій письменниця жила й працювала. Її твори дають можливість вивчати історію, вітчизняну та світову культуру, простежити літературно-мистецькі та культурно-духовні зміни, що відбувалися в українському суспільстві та національній художній свідомості.

Список використаної літератури

1. Коломієць В. "Сім вибраних п'єс" Ольги Страшенко чекають свого режисера / В. Коломієць // Незборима нація. — 2005. — Число 3 (229), 3 бер. — С. 2. — Рец. на кн.: "Сім вибраних п'єс" / О. Страшенко. — Київ: Наук. світ, 2004. — 215 с.
2. Коломієць В. Художній роман Ольги Страшенко про візантійського Сталіна [Електронний ресурс] / Володимир Коломієць // Василевс. Українська візантиністика. — 30 серп. 2011. — Рец. на кн.: Візантійський лукавець: в 2 т. / Ольга Страшенко. — Київ, 2005—2006. — Режим доступу: <https://byzantina.wordpress.com/2011/08/30/kolomiec/>. — Назва з екрана.

3. *Лобовик І.* Бібліотека — мій другий дім... / І. Лобовик // Укр. культура. — 1998. — № 8. — С. 12—13.
4. *Мегела І. П.* Вірші-квіти з чужого саду на українському ґрунті : [передмова] / І. П. Мегела // Вибрані переклади та присвяти світочам зарубіжної літератури / Ольга Страшенко — Київ : Наук. світ, 2007. — С. 3—4.
5. *Мегела І. П.* Роман історичної проєкції Ольги Страшенко "Візантійський лукавець": засудження сталінського терору [Електронний ресурс] / І. П. Мегела // Василевс. Українська візантиністика. — 29 лис. 2015. — Рец. на кн. : Візантійський лукавець : в 2 т. / Ольга Страшенко. — Київ, 2005—2006. — Режим доступу: <https://byzantina.wordpress.com/2015/11/29/megela/>. — Назва з екрана.
6. *Соло:* антологія одного вірша / упоряд. і ред. Г. Литвинова, І. Лобовик. — Київ : Я, ти, ми, 1996. — 144 с.
7. *Страшенко О.* Візантійський лукавець : іст. роман : [в 2 т.] / О. Страшенко. — Київ : Наук. світ, 2005. — 2 т.
8. *Страшенко О.* Вітряні гори: лірика й гумор / О. Страшенко. — Київ : Укр. письменник, 1995. — 111 с.
9. *Страшенко О.* Її серце ні на що не вважало, свою волю мало! : стаття / Ольга Страшенко // Укр. мова та літ. — 1998. — Число 9 (73), берез. — С. 1—2.
10. *Страшенко О.* Полонянка: лірика й гумор / О. Страшенко. — Київ : Укр. письменник, 1994. — 61 с.
11. *Страшенко О.* "Прочитайте тую славу". — Київ : Іст. клуб "Холодний Яр" : Укр. пріоритет, 2016. — 158 с.
12. *Страшенко О.* Світ урятувався, бо сміявся: гуморески, билиці, спогади. Порція перша / Ольга Страшенко. — Київ : Видавничий дім Дмитра Бураго, 2017. — 174 с.
13. *Страшенко О.* Сім вибраних п'єс / О. Страшенко. — Київ : Наук. світ, 2004. — 215 с.

Antonina Golovashchuk **Her main love is books**

The article covers the life and career of Olga Strashenko — a librarian by profession, a literary critic, a writer and a translator, and is timed to mark the 70th anniversary of her birth.

The library activity of Olga Strashenko is traced, which besides accumulation of funds, attached great importance to cultural and mass, information activity with readers, because the library is a unique means of public communication. The study mentions interesting reader's collections, the guests of which were quite often known Ukrainian writers: Valery Shevchuk, Vladimir Yavorivsky, Raisa Ivanchenko, Boris Mozolevsky, Vladimir Kolomiets, Oksana Ivanenko, Anna Chubach, Vladimir Zabashtansky.

The formation of Olga Strashenko as a writer that covered her work in the second half of the XX — the beginning of the XXI century is considered. Various works of the writer have been analyzed: poetry, dramaturgy, historical novels and short stories, translations and more. The study makes it possible to represent the first poetry collections of the librarian like "Embroidered Mother" (1990), "Monument on the Hinges" (1991). The article presents the analysis of dramatic works and historical prose of the writer, which testifies to her desire to cover the past and present Ukrainian reality more and more extensively. Particular attention in the work is paid to the translation activity, because it was extremely reasoning and fruitful. A special place among the translations of the writer was occupied by translations of ancient lyrics.

The value of Olga Strashenko's legacy and the importance of her artistic word are revealed, as the writer's works give an opportunity to study history, national and world culture, to trace the literary-artistic and cultural-spiritual changes that took place in Ukrainian society.

Keywords: *Olga Strashenko; library; books; literary studies; historical novels; dramaturgy; poetry translations; poetry*

References

1. Kolomiets V. (2005). "Sim vybranykh p'ies" Olhy Strashenko chekaiut svoho rezhysera. *Nezborima naciya*, 3, p. 2.
2. Kolomiets V. (2011). Khudozhnii roman Olhy Strashenko pro vizantiiskoho. *Vasilevs. Ukrayinska vizantinistika*, 30 serp. Available at: <https://byzantina.wordpress.com/2011/08/30/kolomic/>.
3. Lobovik I. (1998). Biblioteka — mii druhyi dim... *Ukr. kultura*, 8, pp. 12—13.
4. Megela I. P. (2007). Virshi-kvity z chuzhoho sadu na ukrainskomu hruntі : peredmova. *Vibrani pereklyadi ta prisvyati svitocham zarubizhnoyi literaturi*. Kyiv, pp. 3—4.
5. Megela I. P. (2015). Roman istorychnoi proektsii Olhy Strashenko "Vizantiyskyi lukavets": zasudzhennia stalinskoho teroru. *Vasilevs. Ukrayinska vizantinistika*. 29 lis. Available at: <https://byzantina.wordpress.com/2015/11/29/megela/>.
6. Litvinova G., Lobovik I. (Eds.). (1996). *Solo: antolohiia odnogo virsha*. Kyiv: Ya, ti, mi.
7. Strashenko O. (2005—2006). *Vizantiyskyi lukavets : ist. roman : [v 2 t.]*. Kyiv: Nauk. svit.
8. Strashenko O. (1995). *Vitriani hory: liryka y humor*. Kyiv: Ukr. pismennik.
9. Strashenko O. (1998). Yii sertse ni na shcho ne vvazhalo, svoiu voliu malo!. *Ukr. mova ta lit.*, 9, pp. 1—2.
10. Strashenko O. (1994). *Poloniianka: liryka y humor*. Kyiv: Ukr. pismennik.
11. Strashenko O. (2016). *"Prochytajte tuiu slavu"* Kyiv: Ist. klub "Holodnij Yar" : Ukr. prioritet.
12. Strashenko O. (2017). *Svit uriatuvavsia, bo smiiavsia: humoresky, bylytsi, spohady. Portsiia persha*. Kyiv: Vidavnychij dim Dmitra Burago.
13. Strashenko O. (2004). *Sim vybranykh p'ies*. Kyiv: Nauk. svit.

Надійшла до редакції 17 лютого 2020 року

Свідоцтво про державну реєстрацію КВ № 21783-11683ПР від 31.12.2015.

Формат 60x84^{1/8}. Ум. друк. арк. 6,05. Тираж 215 пр. Зам. 10.

Журнал надруковано на обладнанні Книжкової палати України

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 1954 від 24.09.2004.

До уваги читачів: електронний варіант журналу "Вісник Книжкової палати" ISSN 2076-9555 (онлайн-версія) розміщено на сайті Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського в розділі "Наукова періодика України":

http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/VKP/index.html